

Inserati se sprejemajo in velja trisopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
16 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopis

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravišstvo (administracija) in ekspedicija na Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je na Bregu hišna šteč. 190.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Misli katoliškega Slovenca o srbsko-turški vojski.

Štiri sto let je že minulo, kar se je hudi Turk s svojim polmescem vstanovil v Evropi. Razdril je tedaj nekatere krščanske države, na pr. grško, bulgarsko, srbsko, ter podjarmil si mnogo ljudstva, katero je vseskozi poskušalo znebiti se njegovega težkega jarma. Pograbil je nekatere države in pribojeval si njih vladarstvo; toda — kdo more reči, da je to njegovo vladarstvo pravno? Nikdar se mu tudi narodi niso podali sami po sebi radovoljno v podložnost. — So-li dežele, ktere si je prilastil kralj talijanski, vzešči jih pravnim gospodarjem, nekaj celó papežu, sedaj res njegove? — Zgodovina spričuje, da turških vladarjev ni bilo skrb, da podložne narode krščanske vodijo k časnemu sreči in blagostanju pozemeljskemu; marveč bili so vedno tlačivniki vere in pravde. Raja t. j. čeda, živina; gjauri t. j. zanikerni neverniki (psi) so jim bili kristijanje. Črv se vije, kedar se stopi nanj; raja tudi ni tñalo neobčutljivo. Torej so se vzdigovali tu in tam, da bi znebili se hudega jarma, otresli sramotno sužnost, da bi rešili se trde podložnosti. Tako so vzrojili tudi lani po Bosni in Hercegovini, in tako so letos Srbi (Črnogorci so po rodu in jeziku Srbi) podali se zoper Turka na boj. Čudovito se suče ta boj, in morebiti se ga v kratkem poprimejo tudi drugi narodi, vzlasti Rusje.

Ni še davno, kar so zavreščali po časnikih, da Rim drži s Carigradom zoper Beligrad, tedaj zoper Moskvo ali Petrograd. Dasi to ni

res: vendar — znamenito je vprašanje, s katerim naj držimomi, katoliški Slovenci, s Turkom ali s Srbom? —

Vérni zgodovinarji pravijo, da je nevrednim kristijanom v kazni poslal Bog Turka iz Azije v Evropo zaradi razkolnišje, zaradi krivoverstva; no, upajmo, da so ti nevredneži trpeli doslej dosta, in da so storili pokoro. Torej pravijo, da je sedaj boj med polmescem in križem. Po tém takem vsak kristijan že vé, pod katero zastavo se mu je vstopiti, kje stati. — Pa križ ta razkolniški, kteri se je vzdignil zdaj zoper polumesec, ni križ Jezusa Kristusa, ampak je križ levega razbojnika, kteri je večí sovražnik pravega križa, kot polumesec v sedanjih časih (cf. La Croix v Bruselju). — Morebiti, da si ni gotovo; pa je vsaj — križ. Pomislimo, v koliko oži zvezi so vzhodni kristijanje z nami po vérskih resnicah in cerkvenih milostih mimo zahodnih protestantov ali evangeliških luteranov, da molčim o nekrščenem Turku ter o njegovi slepi osodnosti in razuzdani gorečnosti. V resnici sramota je, da se je móгла Turčija doslej ohraniti v Evropi!

Bolje, bolje se je godilo in se godí katolikom na Turškem kot na Ruskem. Po protestantovski Prusiji in razkolniški Rusiji nadražena je jela Turčija preganjati unkrat katoliške Armence, in so zgodile se nekatere grozovitosti v Solunu, v Bulgariji itd., toda za vse dala se bo sprava. Kako pa počenja s katoliško cerkvijo Rusija, kako trapi svoje katoliške podložnike, kako muči duhovne katoliške v Sibiriji, kako grdo teptá katoliške Poljake?! — Res je to, in zeló zeló obžalovati; vendar — iz vsega tega še ne sledi, da bi katoliški Slovenci dr-

žati smeli ali morali s Turkom. Voliti nam je tu in izbirati, in brez dvombe manjšje zlo je, držati z Rusom, nego s Turkom. So-li Poljaki brez vse krivde? Kako rušijo na pr. slovo slovansko! Spravo dájó tudi Srbi, vzlasti srbska omladina, ktera je skoro očitno ponašala se s svojo brezbožnostjo! Dokaj so trpeli razkolniki na jutru, in rešeni hudega bremena morebiti pridejo k spoznanju resnice in pravice. Tudi drugod, celó po katoliških državah si vzmagujejo framasoni. Kako se godí cerkvi katoliški na Talijanskem? Kako počenja s katoliškimi duhovni in škofi preollikani Prus?!

Sploh pravijo, da se Turčija razsuti mora in da v kratkem propade sama. Potegovati se torej zanjo, bi-li to bilo pametno? — Da se je poslednji čas kristijanom, posebej katoličanom, nekoliko zboljšal stan na Turškem, to so dosegle katoliške vlade po vzajemnem zahtevanju in mnogo po prizadevanji poglavarja katoliške cerkve samega. In tako bode katoliškim vladam tudi v prihodnje sveta naloga, delati na to, da pravoslavni ne bodo žalili katoličanov, da razkolniška Rusija ne bode prizadevala jim krivice. Katoliški Avstriji bode vzlasti ta lepa naloga. Po tem takem ni dvombe, da pod ta prapor se bode zbirati i nam katoliškim Slovencem. Poleg tega mnogi trdijo, da zadéva ta politična se nikakor ne da ločiti od cerkvene ali verstvene, in da le v zvezi z Rusijo more Avstrija obdržati veljavo svojo na jugu. Vrh vsega tega je pomniti, da kri ni voda. Slovenec je Slovan; Srb, Rus je tudi Slovan. V bližnjem sorodstvu sta si po materi in jeziku maternem.

Pa — bodi si, da se umakne polumesec iz

Šesti občni zbor društva sv. „Cecilije“.

(Dalje.)

G. Battlog iz Gaschun-a je v resnem govoru povdarjal muzikalično vero. Pripovedoval je, da je bil pri smrti nekega organista — svojega prijatelja — ki je meseca avgusta umrl. Ta mož se je tako zavedal svoje imenitne naloge, da je malo pred smrtjo slovesno rekel: Terno verujem, da bom pred Bogom dajal odgovor ne le za svoje življenje, ampak tudi za stran spolnovanja svojih dolžnosti kot organist in pevovodja; in ker sem te odgovornosti v srcu prepričan, zatoraj sem si prizadeval vsikdar spolnovati liturgične postavbe, ter ravnati se po pravilih društva sv. Cecilije. — Tako vest in vero je govornik priporočal duhovnim, ljudstvu in pevcem, potem, pravi, se ne boji za cerkveno petje.

Za tem stopi na oder že iz prejšnjih večerov znani gospod Kaim. Govoril je o prednosti vokalne cerkvene glasbe pred inštrumentalno. Ta govor je bil po vsem izvrsten, in prav na pravem mestu, ker je neusmiljeno bičal nespodobnosti po naših korih. — „Gospoda

moja!“ djal je, „morebiti se tudi po vaših cerkvah godé kaki škandali. Sem ter tje se morebiti še delajo tako zvane intrade ali tuši? Pri nas smo ta greh že iztrebili. — Jaz sem že večkrat videl, da so konji dirjali za stavo (Wettrennen); in konj, ki je prvi prišel do cilja, prejel je premijo. Med to ceremonijo pak so godci zapiskali tuš. Drugje delijo premije naj lepšim in najgoršim govedom, in zopet zadoni tuš. Tako piskajo vsakej živali, ki pride na vrsto, celó — svinji. Gospoda moja! S tušem, s katerim svinje častimo, nečemo častiti svojega Boga! (Gromovito ploskanje). Morebiti po vaših korih še kraljujejo marši, polke in drugi merčesi. Gospodje, ako je kedo v tej slavnej skupščini, ki take škandale v svoji cerkvi trpi, o tedaj se pač sramujmo vsi skupaj!“ Še več gorkih je povedal ta blagi mož; ko bi jih pač bili slišali vsi slovenski duhovni in organisti.

G. Armingier, dekan iz Linške škofije, pozdravil je zbor v imenu svojega škofa, potem pak izrekel eno zahvalo in eno željo. Zahvalil se je namreč osnovateljcem programa, da s skladbami, katere so se prepevale, niso slavili le samih sebe, ampak ozir jemali tudi

na zunanje skladatelje; pobrali so dobro zrnje, kjerkoli so ga našli. — Nadalje govornik srčno želi, da bi ta zbor duhovnom bil glede glasbe to, kar so jim duhovne vaje v dušnem oziru. Slednjič hvali petje v stolnici, in pripoveduje, kako neusmiljeno so pa pred kratkim v neki cerkvi peli „Miserere“, da se še danes spominja kritike starega duhovna: „Cantabant miseri misere miserum miserere.“

Podpredsednik na to bere imenitnejše liste, ki so došli od raznih k zboru povabljenih škofov in prelato, od cesarskega namestnika bar. Kübecka in dežel. glavarja Kaiserfelda; slednjič telegram goriškega „Slavca.“ — Potem še enkrat z navdušeno besedo vtrjuje zbrane v njihovih sklepih in konča svoj posel. Toda preden smo se razšli, stopijo še knezoškof Zwerger na oder, in blizo takole govore: „Visokočastita gospoda moja! Preden se razidemo, želim še nekoliko besedi spregovoriti. Eden mojih slavnih predgovornikov je primerjal ta 6. občni zbor društva sv. Cecilije duhovnim vajam. Jaz grem dalje, in ga primerjam ljudskemu misijonu. — Kadar se v kaki fari misijon napove, čujejo se razni glasovi. Nekteri pravijo: „Hvala Bogu, da dobimo tudi mi en-

Evrope; miru cerkvi katoliški vendar ne bode, kajti ona je — vojskujoča. Vojskovati se je pravi cerkvi vedno, vojskovati celó posamesnim udom. Dokler je tičala v miru in pokoju, podremali so pastirji, pospala je čeda, ali potrgali so jo volcju. Vojska torej mora biti. in po srbsko-turški vojski preti katoličanom vojska še hujša; toda — vojska ta se ne bo vršila, upajmo, ne z mečem krvavim, ampak z mečem žive besede, pravega nauka, resnične véde, pobožne molitve, lepega vzgleda, sploh iskrenega krščanskega katoliškega dejanja in nehanja. V dosego tega namena pa se katoličani ne smejo umikati razkolnikom, ne se ogibati Rusa, pa se pajdašiti s Turkom! Da bi živel Slomšek, oj kako bi vzlasti sedaj klical Slovence v braterno sv. Cirila in Metoda, da bi po teh svetih bratih zedinil zopet Bog odločene brate in sestre naše k svoji sv. katoliški cerkvi, naj bode kakor v nebesih, tako tudi na zemlji le eden hlev in eden naj viši Pastir!

Istinič.

Slovstvene zapreke.

I.

Sedaj, ko na jugu orožje miruje, ozrmo se nekoliko nazaj na svoje slovenske zadeve. Opozorili bomo danes slovensko občinstvo na rano, koja nas zelo žuli in zavira narodni napredek. Ta rana so žalostne razmere razširjatve našega slovstva. Narodno slovstvo je podlaga narodnemu duševnemu življenju. Narod, kteri nima lastne narodne literature, mora propasti in potujčiti se, če bi prav vse bitve na bojnem polji sijajno pridobil. To je vedel ranjki Janežič, zato je s tolikim trudom nabiral in podpiral razširjanje domačih umotvorov, domače literature. Kakor čebelica je skupaj znašal in mnogo koristil; pa imel se je boriti z mnogimi zaprekami, ki so še danes ravno iste. Glavna zapreka je pomanjkanje domačega vredjenega knjigotrštva. Bralci tožijo, da nimajo kaj brati, pisatelji tožijo, da nimajo bralcev. Mi imamo pisatelje in bralce, pa pisatelji ne vedo za bralce, bralci ne za pisatelje. To ni fraza, to je istina.

Knjigotrštvo med nami, ki bi imelo posredovati med pisatelji in bralci, je tuje; ono se ne briga za našo literaturo. Vzemimo, pisatelj piše knjigo v Ljubljani. Tu ima znanca, tu so knjigarne, tukaj bo nekaj spečal. Kaj pa

krat že misijon; in ti se ga pridno vdeležujejo. Eni sicer malo čudno gledajo, ali vsaj iz radovednosti prihajajo v cerkev, češ, kaj pa je vendar misijon. Eni pa so mu po vsem sovražni in nič nočejo vedeti o njem. Čas misijona preteče, slovesnosti minejo in zopet drug glas gre po fari. Prvi, ki so se misijona veselili, pravijo, da so sicer veliko pričakovali, da pa resnica še vse presega. Tisti, ki so iz radovednosti k pridigam hodili, pravijo: Glejte, saj res ni kar tje v en dan. Nekteri pak ostanejo trdovratni. Enako je z našim zborom. Mnogo jih je prišlo v Gradec z veseljem in ukaželjnostjo, in ti so gotovo več slišali, kakor pričakovali. Drugi so se zbora vdeležili iz radovednosti, in gotovo bovo danes djali: Zdaj pa tudi jaz hvalim prizadevanje Cecilijancev; to petje je v resnici cerkveno itd. Sovražniki društva pak — če jih je kaj, tega ne vem, znajo ostati še zanaprej nagajivi, vendar te opozicije se ni bati. Bog daj tedaj, da bi bil ta zbor pravi ljudski misijon, in da bi njegov sad obstal.

Tudi danes so naš škof blagoslovili in s katoliškim pozdravom zapustili. Četrt na eno se je končalo zborovanje. (Dalje sledi.)

drugod, če nima znancev po raznih krajih Slovenije? Odpri ste mu le dve poti: 1. Inseriranje v slovenskih časnikih; pa to ima navadno le slab vspeh; ljudje berejo inserat, pa ga zopet pozabijo; da bi denar po pošti pošiljali, so mnogi prezložni, prezložni celó, da bi pisali listek, naj se jim pošlje s poštnim povzetjem. Če na ta način dvajset naročnikov dobi iz cele Slovenije, je mnogo. 2. Druga pot je ta, da se pobota s knjigarji, naj pošljejo njegovo delo raznim knjigotrčcem po Slovenskem. Pa knjigar zahteva visoke procenete, ali pa celo noče prevzeti tega posla, češ, saj se nič ne proda, saj se še poštnina ne izplača. Pa zakaj se nič ne prodá? Naši knjigotržci pač niso naše gore listi, njim je za slovensko literaturo toliko mar, ko za lanski sneg? Slovenskih knjig mnogokrat še v izlogo ne denejo, ali pa jih potisnejo v kak kot, in se sploh ne potrudijo, da bi kdo kaj kupil; nemška literatura jim več nese, zato se s slovensko neradi vkvarjajo. Tako res pisatelji ne najdejo bralcev.

Pa tudi bralci ne najdejo pisateljev. Zakaj: prvič, slovenski časniki se premalo zmenijo za domačo literaturo: prišedši iz tujega, našel sem več knjig, o kterih v časnikih nisem bral, da so kedaj izšle. (V novjšem času naši časniki naznanjajo vsako novo knjigo in jo tudi kritikujejo. Vred.)

Drugič, tudi mnogo škoduje medsebojna zavist raznih pisateljskih strank: Kar piše A, tega časnik X ne omeni, ker ni njegove šole, in kar piše B, to ignorira časnik Y, ker si osebno nista posebna prijatelja. Na občno korist pa se gleda premalo. Tudi kritika je mnogokrat strankarska, ali pa je celó nič ni, kar najbolj škoduje pisatelju, in literaturi sploh, ker si zaradi bojazni pred materijalno zgubo nihče ne upa kaj izdati.

S takim ravnanjem se dela domači literaturi in domovini sploh velika škoda in krivica. Bralcem se odteguje duševna hrana, in narodu sploh se zavira duševni razvitek.

Tretjič, je velika zapreka prepoved kolportaže. Slovenci so še zelo pasivni, zelo malomarni; pri njih se s tiskano in pisano besedo nič ne opravi, treba je osebne agitacije. Slovenec ima premalo odločnosti in inicijative (ali kakor pravijo drugi „spontannosti“), da bi se potrudil do knjigarne, njemu je treba knjigo domu prinesiti, potem jo kupi.

Prašaj nektare, ki berejo nemški zabavnik, zakaj ne beró raje kaj slovenskega? Kaj bodo odgovorili? „Ko nič nimamo, ko nam nobeden nič ne prinese; prinesite nam kaj, pa bomo brali!“ Ne potrudijo se poprašati, če eksistira kaka slovenska knjiga, in še manj se potrudijo, da bi si jo poiskali sami. Enaka je pri kmetih. Na Gorenjskem sem bral nekemu kmetu par pesmic iz „Prešérna“. Tako so mu dopadle, da mi je ponujal za knjigo pet goldinarjev; jaz sem pa rekel, „naročite si jo v Ljubljani, kjer jo dobite za petdeset soldov“. Pa prepričan sem, da si je ni naročil, kajti to je za nektare mnogo pretežavna reč.

To pasivnost, to pomanjkanje spontannosti vidimo pri Slovencih v obče. Piši desetim znancem vsakemu po eno pismo, in reci, naj ti hitro odgovorijo; od desetih ti bo odgovoril komaj eden.

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. septembra.

Avstrijske dežele.

Vladni listi dunajski in ogerski pišejo, da boste Rusija in Avstrija marširali na

Turško, če se bo Turčija branila mir skleniti. Andrassy je bil sprva zoper tako posredovanje, a zdaj, ko ste Rusija in Prusija sklenili posebno zvezo, ko Italija in Francija podpirate njuno politiko in ko se celó Angleška hoče zvezati z Rusijo, je spoznal, da bi bilo za Avstrijo silno nevarno nasprotovati politiki omenjenih držav in se je udal, dasi je še nedavno „Naplo“ pisal: „Dokler Andrassy in Tisza ostaneta ministra, Ogerska nikdar ne bo hotela služiti takej ruskej politiki“. Tisza je pred letom rekel, da brez dovoljenja njegovega vojna avstrijska ne sme marširati čez mejo; če je zdaj še tiste misli, bo s svojimi prijatelji nekoliko ropotal, a naposled se bo potuhnil in pritrdil novi politiki, ali pa se bo moral drugim umakniti, ki privoljenja svojega ne bodo odrekli. „Kelet Nepe“ naznanja, da si cesar avstrijski in car ruski osebno dopisujeta, in da je car gledé zadev turških cesarju stavil odločne predloge(?). Vladni dunajski listi za trdno pričakujejo, da se bode premirje, ktero danes poteče, za štiri tedne podaljšalo, Turki pa sodijo, da se vojska jutri zopet prične; iz Sofije je vsled tega v turški tabor došlo osem novih batalijonov, na Babino glavo pa pet.

V Trstu bo volitev državnega poslanca še le 9. oktobra, ne pa 30. t. m., kakor se je uni dan govorilo. Kupčijska zbornica pa bode svojega poslanca namesto g. Teuschelna, ki se je s Porento vred poslanstvu odpovedal, volila 11. oktobra.

Vnanje države.

Na Srbskem je stalni odbor narodne skupštine 22. t. m. sprejel to-le resolucijo: „Stalni odbor narodne skupštine z veliko radostjo čuje, da se je Milan Obrenovič oklical za prvega kralja srbskega in vladi priporoča, da naj se to kakor hitro mogoče tudi vresniči. Turčija je s svojimi pogoji prelomila pariško pogodbo, in vsled tega nobene mednarodne dolžnosti srbski vladi in skupštini ne morejo braniti, da bi ljudstvu spolnile te želje“. Milana pa je jako osupnila novica, da so ga oklicali za kralja, in že se je govorilo, da hoče nemudoma sklicati skupštino in vladanju se odpovedati, ker ga Černajev sili, da naj krono sprejme, ali pa se odpové. Tudi car ruski mu je neki poročil, da naj sa hitro odloči, kar jasno priča, da ima Rusija svoje namene že dovršene.

Ruski listi pišejo, da se bode ohranil mir, ker so vlade gledé zadev na izhodu enih misli(?). Vendar pa vlada dela priprave za vojsko, in je, kakor se „Gaz. Narod.“ naznanja iz Bukurešta, vodstvo rumunskih železnic vprašala, koliko zamorejo prevaževati. Tudi naglemu odhodu velikega kneza Nikolaja Nikolajeviča iz Varšave v Berlin prištevajo veliko politično važnost. — Car ostane do konca meseca novembra na Krimskem polotoku.

Turški sultan menda čuti nevarnost, ktera žuga njemu in državi njegovi, če vojske ne bode kmalo konec, in ministrom prigovarja, da naj mir sklenejo. Najbolj se temu upira minister vnanjih zadev, Savfet paša, in bode vsled tega neki stopil iz ministerstva. Ker je sultan zaradi priljudnosti in natančnega spolnivanja verskih dolžnosti pri vojaštvu in ulemih jako priljubljen, bo smel pri sklenitvi miru marsikaj dovoliti, česar bi si kak drug sultan nikdar ne upal. — Dr. Mizotaki, kterega so bili na Kreti na povelje guvernerjevo prijeli in odpeljali v Carigrad, je bil po tridnevnem zaporu izpuščen in se je že vrnil domu.

Grški kralj pride te dni v Trst s svojega popotovanja; kraljev parnik „Amfitrite“ čaka že dalj časa v tamošnji luki. „Amfitrite“

je oni znameniti parnik „Panhelenion“, ki je ob času vstaje na Kandijski kljubi vsem turškim vojnim ladijam donašal živež in orožje, kakor tudi prostovoljce na otok, ima štiri dimnike, je prav tenak in dolg z velikimi stroji, in jako urno plava. Ko je po vdušeni vstaji moral v Trst v ladjedelnico priti, da so ga popravili, spremljevala ga je ruska ladja, ker sicer bi ga bili morda Turki na planem morji vzeli. Tudi tukaj je severni stric pomagal.

V Ekvadoru v južni Ameriki se je po telegrafičnem naznanilu „Liberté“ vnela revolucija. Prezident Borrero, naslednik izvrstnega od frajmavrerjev umorjenega Garzia Morrena je odstavljen in general Wentimjela za prezidenta izvoljen.

Izvirni dopisi.

Z Gorenjskega, 23. septembra. (Popravite pota, in povzdignili bote blagostanje posameznih krajev, povzdignili blagostanje cele dežele!) Pred kratkim je slavní dež. odbor razposlal duhovnijskim predstojništvom izkaze, deželno blagajništvo pa denarje za izplačevanje stroškov ljublj. najdenčkov za I. polletje 1876. Vedši, da s tem prihrani deželi mnogo stroškov, je naše rodoljubno duhovstvo radovoljno izvršilo ta posel — zastonj.

Čul pa se je glas, naj bi sl. deželno blagajništvo z denarji vred blagovoljno odposlalo tudi blankete za pobotnice, ktere bi farna predstojništva le podpisala in precej odposlala. S tem bi se ustrezalo duhovskim uradom, ki so sedanjí čas z opravi že tako večidel kar preobloženi, pa tudi dež. blagajništvu bi to prav došlo, ker bi zahtevano pobotnico urnejše zopet sprejelo.

Slavní deželni odbor in zbor, katerih vsa skrb je blagostanje prebivalstva mile nam Kranjske, želim pa prav posebno opozoriti na neko napako, ki je sicer lepi Kranjski grd madež, pa tudi vsi deželi, posebno pa še prebivalstvu dotičnih krajev močno na kvar. Ta duševni in materijalni razvoj dotičnega prebivalstva močno ovirajoča napaka je slaba zveza občin med seboj in posebno pa še s poglavitnejšimi kraji dežele; to vse pa zbog pomanjkanja potov in cest, kakor tudi vsled pomanjkanja srenjskih služabnikov, ki bi vsaj po enkrat na teden na bližnjo pošto in od nje donašali, kar bi bilo za občane potrebno.

Ozrimo se najpoprej na ceste in pota.

Tu najdeš še dandanes cele županije, cele duhovnije, ki nimajo ne ene dobre ceste, ne enega za vožnjo pripravnega, poštenega pota. Kmet je večidel v tej zadevi v lastno škodo zelo nemaren. Ded in preded sta se po tacihi potih prekucevala in živino trpinčila, zakaj bi pa še zame dobra ne bila, si misli in vse v nemar pušča. Videl sem lansko leto z lastnimi očmi, kako je kmet zbog gole nemarnosti prišedši z vozom do plaza prsti, ki jo je močno deževje s hriba na pot potisnilo, najprej spregel oba volička in sama čez plaz pregnal, potem pa šel nazaj, svoj voz razdril in najprej predni, potem pa še zadnji konec voza na ramah prenesel čez plaz rajše, kakor da bi bil plaz malo postrgal in poravnal. Drugi sosedje pa, kateri niso imeli ravno prav nujnega opravka na tisti strani in o popravah potov med občani večidel nobene prave vzajemnosti ni, se za oni plaz popred še zmenili niso, dokler tudi njih sila ni prignala. Omenjeni kmet pa je, naloživši na voz mrvo, naloženi voz rajše pustil pri bližnjem sosedu druge vasi, in volička sama domu gnal, kakor da bi se bil kake pol ali eno uro pomudil pri poravnanji

plaza na potu. Reči moram, da na tako zani-karnost še nisem naletel vse žive dni.

Pred malo časom sem se pomenkoval o potih z nekim malo bolj razumnim kmetom. „V teh krajih, mu pravim, res veliko trpite ljudje in živina, pa tudi precejšno škodo imate zaradi tabo slabih potov. Le pomislite, nadaljujem, kar bi drugače po dobro napravljenem potu lahko v eni uri storili, se po tako slabem potu mudite po 2 ali 3 ure. „Gospod, včasih tudi pol dne“, mi mož seže v besedo. Zdaj pa pomislite, koliko ur zgubite ali potratite na ta način v enem letu, koliko potem v 20 letih in sprevideli bote, koliko škode vam tako slaba pota napravljajo. Prevdarite pa še dalje, kar bi lahko po dobrem potu pripeljali z enim samim živinčetom, pripeljete zdaj komaj z dvema ali s tremi. Koliko škode trpite na leto zopet od te strani. Dalje, kadar kako reč prodaste, bodi si lesovje, žito ali kaj drugega tacega, morate vselej toliko ceneje prodati, kolikor več vožnja stane. „Vse je res, gospod“, pritrdi kmetovalec. Če pa kako reč kupite, morate enako drago plačati kot drugi ljudje, kajti zato, da vas bo toliko stalo, predno kupljeno stvar polagoma spravite na svoj dom, ne porajta nobeden prodajalec. Nikdo vam zaradi tega tudi za krajcar ceneje te ali une reči ne bo dal, vso škodo morate trpeti sami, bodi si kar več za vožnjo potrosite, ali kar se vam vozovi ali tudi naloženo blago pri tako slabih potih pokvari.“ „Gola resnica je, gospod, kar pravite. Pa ljudje nas drugam podé, za nas pa nimajo nobene skrbi. Drugim moramo pota popravljati, po katerih sami nikdar ne vozimo, razun ko cesto popravljamo, za popravo lastnih potov nam pa potem časa zmanjkuje. Vselej nas boli, kadar pride zapoved, da moramo na uno cesto, ki nam ni nič mar. Letos, ko nam je hud naliv vse meje udrl in pota raztrgal, da še od vasi do vasi nismo mogli z vozom, pa je naenkrat prišlo povelje, ta in ta dan morate iti tje doli vsak sebi odmerjeni kos ceste popraviti itd. Za božjo voljo, kako bom šel, ko še do bližnje vasi z vozom priti nisem mogel. Tako se kar brez vsega premisleka dela. Moralo bi se vendar poprej poskrbeti, da moremo do ceste z vozmi predreti, potem še le zamoremo tudi cesto popraviti.“ „To je vse res“, odgovorim, „pa vedite, da tega ste največ krivi sami. Ali se ne spominjate več, kako so vam priporočali vaši duhovni pastirji in kako vam je prigovarjal oni svetni gospod, dokler je še pri vas kot okrajni predstojnik bil, da si napravite in poskrbite cesto skozi svojo faro, pa ste se le branili in vstavljali? Naposled pa, ko niste nič marali, so dotični gospodje mislili: Je že prav, ker nočete dobre ceste, bote imeli pa slabo; ker niste hoteli sami sebi napraviti dobrih potov, pa hajdi, nasipajte jih drugim. Res je, da tega jaz ne odobrujem, da za grehe svojih malo presvoje glavnih prednikov trpite tudi še vi; prav bi bilo, da bi se tudi vam storila enaka ponudba, da si namreč smete izbrati cesto in si jo napraviti tam, kjer jo potrebujete tudi za-se, drugi pa naj vsakrteri v svojem kraju skrbé za poštene ceste. Potem ne bomo imeli nobenega kraja v tej zadevi tako zapuščenega, kakor so žalibog nekteri dozda.“

Kaj pa nam je v teh žalostnih okoliščinah storiti, vpraša kmetič, da se vendar enkrat rešimo iz teh nadlog? Druzega nič, kakor da se s prošnjo obrnete do zadevnih svojih višjih, in upam, da bote uslišani, odgovorim. Tudi to je možu všeč. Ali se bo pa pri znani nevzajemnosti kmetov res kaj storilo, skoraj dvomim. Da bi bili rešeni poprave onega, včasih od zadevnih silno oddaljenega pota, to pač

vsi želé, da bi si pa doma napravili poštena pota, o tem le pri pre mnogih kmetih še pojma ni. To tudi nikdar poprej ne bo šlo, dokler o tem višji kaj ne storé. Tega sem po lastni skušnji popolnoma preverjen.

V dokaz le en izgled. Pri neki priliki prigovarjam zbranim kmetom, naj bi si vendar pota nekoliko popravili, zaradi ktere z živino vred toliko trpe. Može malo pomolče, na to se pa nekdo drzovito odreže: Ako z enim voličkom ne gre, se vprežeta dva, ako dva ne zadostujeta se vprežejo štirji. Ako se v eni uri ne pripelje, privozi se pa v dveh ali treh gotovo ali pa še malo več. Iz med nazočih mož eni molče, eni pa se namuzneno drže prav dajaje govorniku. Na to urno odgovorim: „Kdor hoče 4 voličke vpreči, jih mora popred imeti. Vi pa, ki zbog svoje oholosti in zani-karnostine napravite poštenega pota skozi domače vasi in morate zdaj hoditi cesto nasipat tje v četrto faro, kjer ceste nikdar ne rabite, zdite se mi v svojem odgovoru podobni onemu nespametnežu, ki je v lastno hišo hodil po lestvi skozi streho, ker pri svoji hiši nobenih vrat ni imel, med tem ko je bil sosedu napravil in potem tudi vedno popravljaval vežene vrata, skozi ktera je sosed prav lahko v svojo hišo dohajal; prijateljsko opomnjen, naj bi raji še sebi napravil vrata, skozi ktera bi vse bolj lahko hodil v svojo hišo kot dozda, ko mora po lestvi skozi streho notri lesti, bi se pa na dobrohoteči opomin oholo odrezal: Ako v svojo hišo ne morem tako urno, doidem pa bolj polagomo, ako se notri ne pride tako lahko, pride se pa malo bolj težko, to mi je vsejedno. Veste, komur ni svetovati, temu tudi ni pomagati. Le toliko še povem, da vaša uboga živinca se mi smili, ktero dostikrat vidim, kako nepretrgano vleče, pa jo le še vedno bijete in pobijate. Kdor pa je neusmiljen do živine, tudi do ljudi usmiljenja ne bo imel. Zato se ni čuditi, da ste v vednih prepirih in bojih, kakor tudi v vednih tožbah in pravih med seboj. Takih neusmiljenih in surovih ljudi pa jaz ne maram enkrat pred sodbo božjo zagovarjati.“ Te poslednje besede katerih pomen so dobro razumeli, da jih namreč rajši popustim, kakor da bi še dalje tolike narodnosti pri njih trpel, jih osupnejo, da nikdo ne črhne ne ene več in že čez nekaj dni doide jih več prosit me, naj nikar ne zamerim.

Verjemite mi, da k surovosti in zarobljenosti ljudi veliko pripomorejo slaba pota, po katerih se po ubogi živinci neusmiljeno udriha. Otrok se v mladih letih trdosrčnosti do živali od očeta priučí, s tem pa zgine tudi vse blagočutje vsa milosrčnost, vse usmiljenje do ljudi. Zato se pa ni čuditi, da so v tem kraju ne daleč na okrog v dobrih dveh letih do dobrega potolčki ali usmrtili kakih 8 ali še več ljudi. Ako se hoče tej surovosti priti v okom, treba je med drugim gledati, da ljudje milosrčnejši ravnaajo s svojo živino. Da se bo pa to zgodilo, treba je napraviti boljših potov. Toraj dajte nam boljša pota ali ceste, in podpirajte naše domorodno duhovstvo, da tolikanj ložej izmed našega ljudstva prepodi neukretno surovost in trdosrčnost, ki le še vse preveč njemu na kvar in nečast biva med njim; s tem pripomorete dotičnim krajem k zboljšanju in blagostanji, s tem koristite celi deželi. Če posamezni deli dežele lepo cveto, je cveteča vsa dežela; če pa je le en del života bolan, kmalo prične bolehati in hirati celo telo. Naj o tej reči povem še eno smešno pa resnično. Gnalo me je pozvediti, kaj da je vendar vzrok, da se nekteri tolikanj

branijo napraviti v domači fari pošteno cesto, ter rajši hodijo na tlako v tretjo ali četrto farno, kjer posiplejo cesto, po kateri, kakor že rečeno, morebiti nikdar ne vozijo, razun ko jo popravljajo. Čujta, kaj sem zvedil. Naše priprosto ljudstvo se še vedno silno boji sovražnika, posebna Turka, od katerega za gotovo pripoveduje, da bo še tako daleč pridrl v naše dežele, da bodo turške mule pile nemško „Reno“. Teda bode vse požgali, vse pomorili kodar bodo hodili, za naše kraje pa še vedili ne bodo, ker v nje nobena cesta peljaja ne bo.

To je tudi eden poglavitnih vzrokov, zaradi katerega so se posebno po nekaterih bolj hribovskih krajih vedno upirali napraviti ceste.

Zato pa tudi vsakakoršna poročila o zmagi Turkov nad kristijani prosto ljudstvo silno vznemirujejo in plašijo. Če se tedaj kdo zavoljo vznemirovanja ljudstva kaznuje, zasluži pač kaznovani biti taki poročevalci, ki si zmage Turkov še zmišljujejo.

Domače novice.

V Ljubljani, 26. septembra.

(Banka „Slovenija“) bode imela 28. t. m. občni zbor. Današnji številki smo pridjali pregled premoženja bankinega, kakoršen se 28. t. m. predloži delničarjem, da ga že prej nekoliko pretresejo. Druga potrebna razjasnila se izvedo pri vradu likvidujočega odbora in se bodo dajale tudi pri občnem zboru.

(Banka „Slovenija“.) Kako slabo da so naši časopisi čestokrat v najvažnejših zadevah naših interesov podučeni, spričuje vnovič „Slovenski Gospodar“ v svojem zadnjem listu od 21. t. m. preočito! — Ovi list ima zopet o o banki „Sloveniji“ notico, koja pa je od prve do zadnje besedice popolnoma neresnična! Tu nam ne gré vse ove napačnosti, koje o pogajanju naše banke z družimi, sosebno pa z društvom „Donau“ prinašajo, popravljati, — bilo bi to zares preobširno, pa se nam tudi nepotrebno zdi, ker se bodo tako pri prihodnjem občnem zboru 28. t. m. delničarjem vse bankine razmere in delovanje likvidacijskega odbora natančno pojasnile — ampak s tem hočemo na ono notico le to omeniti, da „Slov. Gosp.“ zlobno a jako puhlo novico naših nasprotnih „žurnalov“: „Laib. Tagbl.“ in „Laib. Ztng.“, da je pri zadnjem požaru v Logatcu našo banko škoda za celih osemdeset tisuč gld. zadela, posnema in kot „pogreto rihto“ po svetu trosi! — Čudimo se, kako da „Slov. Gosp.“ popravek, ki smo ga „Tagblatu“ poslali 10. p. m. (štev. 182), v kojem konstatiramo, da banka „Slovenija“ ni več, kakor s 400 gld. pri onem požaru interesirana — koja škoda pa je sedaj s 350 gld. že poravnana — nič manj kot ignorira! — Prosimo vas, da vi ovi popravek sprejmete.

Likvidacijski odbor.

(Zavarovalnica „Donau“.) V petem odstavku našega članka o tej zavarovalnici, ki smo ga zadnjič priobčili, se je vrnila tiskarska pomota. Kakor je lahko posneti iz prejšnjih stavkov, znaša ves dohodek po premiji v gotovini 2.132.549 gold. O tej priliki še pristavimo, da je gospod Peter Grasseli v Ljubljani glavni zastopnik tega društva.

(Naznanilo in poziv v pevske vaje narodne čitalnice Ljubljanske.) Za prihodnjo zimsko sêsono se pevske vaje moškega zbora začno v torek 26. dne t. m. ob 8 uri zvečer in se bodo vsak torek in petek redno nadaljevale. — Šola pevska: za gospodičinje vsako sredo in saboto ob 5 uri popoldne, — za začetnike vsako saboto ob 8. uri zvečer, — za že ne-

koliko izurjene pevce vsako sredo ob 8. uri zvečer. Šola za vse te tri oddelke se začne v sredo 27. dne t. m.

Razen udov čitalnice zamorejo tudi gospodičine in gospodje, ki niso društveniki pa imajo veselje do petja, vstopiti v šolo in eventuelno v ženski ali moški zbor.

Oglase sprejema v dotičnih urah v pevski sobi čitalnični pevovodja gosp. Anton Stoekl. Čitalnični odbor.

(Za bogoslovne šole,) kakor je bilo že enkrat naznanjeno, se je treba 3. oktobra oglašiti, 4. oktob. ob enajstih se bodo brale statute, zvečer pa se prično duhovne vaje.

(Preč. g. kanonik Franc Kramar,) bivši general-vikar in vodja semeniški, deželni poslanec itd., bodo v nedeljo 1. oktobra svojo zlato mašo obhajali v Stari loki, kjer so bili skozi 23 let za fajmoštra in dekana ter so zidali prekrasno cerkev, ki je ena najlepših na Kranjskem. Prijatelji, znanci in nekdanji kaplani in učenci preč. g. jubilaranta se bodo te slovesnosti gotovo prav obilno vdeležili.

(Mestni zbor) ima danes popoldne ob 5. uri redno mesečno sejo, pri kateri se bosta volila tudi 2 ude v mestni okrajni šolski svet.

(Pogorela) je v soboto zvečer po devetih neka vrtna hišica nasproti Samassovi tovarni v pasjih ulicah. Ogenj je neki nastal po ne previdnosti neke ženske, ki je šla iz hiše, pa luč pustila tako blizu notri viseče obleke, da se je obleka vnela in zapalila tudi hišico.

Razne reči.

— Paragraf 19. je dobil klofuto. Tržaški magistrat z okolico uraduje izključljivo v laščini. Politično društvo „Edinost“ se je vsled tega obrnilo do c. k. namestništva na dežajo se, da magistratu zaukaže spolnovanje člena 19., in to tem bolj, ker namestništvo omenjeni § 19. strogo spolnuje in vsako slovensko vlogo slovski rešuje. Te dni pa je došel političnemu društvu jako čudni odgovor c. namestništva, ki se od črke do črke tako-le glasi: „Na odgovor vloge od 15. Junija t. l. Namestništvo oznanjuje temu društvu, da mu nemore priznati pravice, neprimati uradne dopise tukajšnjega Magistrata v laškem jeziku pisane, ker magistrat rabi ta jezik kakor uradni jezik in nobena stranka nemore prepisati postavljeni oblasti kakim se ona jezikom ima poslužiti.

Radi tega se društvu povernejo tukaj priloženi magistratovi razkazje, eden teh še neotvoren, kateri so za gor imenovanom vlogom sem predloženi bili.

Magistratu se pa razodeva naj v okolici, kjer ljudstvo većinom samo slovenski zna, naredbe zmeroj tudi v slovenskem jeziku razglasi. — Kako se ta odlok s § 19. strinja, pristavlja list „Edinost“, to naj sodi narod, ki mu je znano, da § 19. jasno govori: „Vsi narodi so ravnopravni, država pripoznava ravnopravnost vseh narodov in vsak narod ima nedotakljive pravice govoriti in razvijati svoj jezik v uradu, v šoli in javnem življenju.“

— Politična društva goriška bodo zborovala 28. t. m. v goriški čitalnici, in sicer: „Gorica“ ob 10. uri, „Soča“ ob 11. uri popoldne, „Sloga“ pa ob dveh popoldne. Goriškim Slovincem priporočamo, da naj se teh zborovanj vdeležé v prav obilnem številu, da izdatno dementirajo čenčarije ljubljanskega „turškega lista“, da se ljudje več ne brigajo za slovensko reč.

Vrednik dunajskega „Vaterlanda“ baron Manndorff je bil 23. t. m. od porotnikov

za krivega spoznan in od sodnije obsojen na 4 mesece zapor. Tudi zapade 500 gld. kavcije.

— Vinorejska razstava v Mariboru je bila 23. t. m. sklenjena. Izmed Kranjskih razstavljalcev sta dva dobila svetinje.

— Za logaške pogorelce: Iz Jesenic farmani s svojim duh. oskrbnikom 32 gld.

Iz pred sodišča.

Sodnijska obravnava proti Brandstetterju, ki se je 22. t. m. pred porotno sodnijo celjsko pričela, bo trajala kakih 10 dni. Predseduje ji višji deželni sodnik Heinricher, votanta sta gospoda Pezarič in pl. Schrey, tožnik je državni pravdnik Dueller, zagovornik pa dr. Holzinger iz Gradca. Prvi dan se je prebrafa obtožba, ki Brandstetterja dolži, da je ponaredil 26 menjic za 56.100 gld na ime svoje ranjke žene, 119 menjic za 233.062 gld. 57 kr. pa na ime poslanca Konrada Seidla in da je svoje 3 mladoletne otroke ogoljufal za 18.000 gld., ktere so imeli po ranjki materi dobiti. Reč je sodnji naznanil g. Seidl 21. novembra 1875, ko je imel plačati več takih ponarejenih menjic. Sošlo se je bilo k obravnavi veliko radovednega ljudstva, gosposkega ženstva celjskega. Okoli 12. ure o poludne se je pričelo izpraševanje zatoženca, zlasti ki je 44 let star. 1860 se je kot vojaški častnik brez premoženja poročil z jako bogato, vdovo, grofinjo Rozo Orzichovo, in je kmalo potem vojaščini dal slovo. L. 1873 se je jel pečati z rudarstvom in je 4. sept. 1874 z državo sklenil pogodbo, da hoče v 10 letih zanjo poskrbeti 450.000 centov cinkove rude. Država mu je na račun dala 60.000 gld., pa 23. januarja 1876 je sklenjeno pogodbo zopet razdrila. Razun teh od države prejetih 60.000 gld. je Brandstetter na svoj rudokop in malo zemljišče svoje pri Heinrichu Russu na posodo vzel 80.000 gld. in ponaredil tudi gori omenjene menjice za 289.062 gld.

Pri cenitvi meseca junija t. l. se je pa pokazalo, da je Brandstetterjev rudokop z vsemi pripravami vreden komaj 22.930 gld. Na vprašanje predsednikovo, se li čuti krivega, je Brandstetter odgovoril, da ne! Njegov namen je bil, vse pošteno poplačati. Če bi ne bila vlada z njim sklenjene pogodbe raztrgala, bi bil vsem upnikom, tudi Seidlu, vse plačal, ki si je še le potem dal dati potrdilo, da je za 100.000 gld. menjic zanj podpisal, ko so bili njega (Brandstetterja) meseca novembra l. 1875 prijeli zaradi zapuščine. Seidl in dr. Duhač iz Maribora sta bila pooblaščena obrok za razna plačila podaljšati, a ker sta dr. Duhač in dr. Kocmut menda rekla, da se (Brandstetter) po nobeni ceni ne more rešiti, se je reč naznanila sodnji, ki je s privoljenjem državnega zbora Brandstetterja prišla in zaprla. Zatoženec obžaluje, da se državnemu zboru ta sramota ni prihranila.

Na večer so prišle v razgovor na ime ranjke žene ponarejene menjice. Upnik Krochmal iz Gradca trdi, da so te menjice prave, in da hoče zatoženec le otrokom svojim rešiti to premoženje. Brandstetter pa to taji in pravi, da je te menjice na ime žene svoje ponaredil, ker je žena za se preveč potrosila Priče baron Reebach, Jože Murle in Elizabeta pl. Rössler pa trdijo, da žena Brandstetterjeva ni bila zapravljljiva.

Telegrafične denarne cene 25. septembra.

Papirna renta 66.90 — Srebrna renta 69.80 — 1860letno državno posojilo 112.— — Bankine akcije 862 — Kreditne akcije 152.60 — London 121.— — Srebro 101.90 — Ces. kr. cekini 5.76 — 20frankov 9.66 1/2.

Natisnili Blaznikovi dediči v Ljubljani.

Izkaz premoženja — Vermögensstand

„prve občne zavarovalne banke SLOVENIJE“ v Ljubljani 4. avgusta 1876. — der „ersten allgemeinen Versicherungsbank SLOVENIJA“ in Laibach am 4. August 1876.

Zaporedna štev.	Posamezno — Detail	Po vknjiženju Laut Buchung				Vzemimo, da je vredno Angenommener Werth		Zaporedna štev.	Posamezno — Detail	Potrebnost za poplačanje škod Erforderniß zur Schaden- zahlung		Od tega je pozavarovano Hievon ist rückversichert		Potrebnost novcev Geld- Erforderniß	
		posamezno einzeln		vkup zusammen		fl.	kr.			fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
		fl.	kr.	fl.	kr.										
	Activa.								Passiva.						
1	Gotovina v blagajnici 4. avgusta 1876			89	11	89	11	1	Zemljiščino vknjižen dolg na hiši štev. 24	—	—	—	—	10300	—
	Kassabaarschaft am 4. August 1876								Tabularpost am Hause Nr. 24						
2	Nepremakljivo posestvo: hiša št. 24 v gledališčnih ulicah Immobilarien-Conto: Haus-Nro. 24 in der Theatergasse hiša št. 160 (tovarna za kolomaz) Haus-Nro. 160 (Schmierfabrik)	45000	—			52000	—	2	Neizplačani kupon	—	—	—	—	421	90
		12000	—	57000	—				Unbehobene Zinsen-Coupons						
3	Vrednost pohištva: pisarniška in hišna oprava	9438	99					3	Premijna reserva neposredne in posredne kupčije po od- bitej pozavarovalnici fl. 39255						
	Mobilarien-Conto: Kanzlei- und Zimmereinrichtung								Baarprämienreserve des directen und des Retrocessions- geschäftes nach Abzug der Rückversicherungsquoten						
4	Vrednost tablic	6007	75	15446	74	3000	—	4	Premijna reserva v odd. za življenje; po tarifi I.—XV. fl. 2400	—	—	—	—	41655	—
	Schilder-Conto								Prämienreserve Leben; Tarif I.—XV.						
5	Ustanovni stroški oddelka za ogenj	45908	47					5	Trjatve podedovanskih druſtvenikov z obresti vred . .	—	—	—	—	10300	—
	Gründungskosten für die Feuerabtheilung								Guthaben der Associationsmitglieder sammt Zinsen						
6	Ustanovni stroški oddelka za življenje	9910	06					6	Dolgovi vsled posojila	—	—	—	—	10800	—
	Gründungskosten für die Lebensabtheilung								An rückzahlendem Darlehen						
7	Organizacijski stroški oddelka za ogenj	35841	06					7	Požarnih škod je še plačati						
	Organisationskosten für die Feuerabtheilung								Zu bezahlende Feuerschäden						
8	Organizacijski stroški oddelka za življenje	883	49						a) Za škode, ki so bile uže cenjene	28271	48	12093	25		
	Organisationskosten für die Lebensabtheilung								Für bereits liquidirte Schäden						
9	Kurzni razloček	30418	92	122962	—	200	—		b) Za škode, ki so sicer že z 5897 gld. oglašene, pa še ne cenjene	4400	—	1300	—		
	Cursdifferenz-Conto								Für mit fl. 5897 bereits angemeldete aber noch nicht liquidirte Schäden						
10	Račun menjic	3069	62						c) Ne pripoznane, t. j. take škode, ki so sicer že ogla- šene in deloma tudi že cenjene, vendar pa bodo še le po pravdni poti rešene	16500	—	10200	—		
	Wechsel-Conto								Schwebende, d. h. bereits angemeldete und theilweise auch liquidirte Schäden, welche sich im Prozesse befinden						
11	Trjatve pri delničarjih	1201	—	4270	62	2570	62		d) Z 15238 gl. naznanjene, vendar pa še ne vravnane ško- de, katere se imajo pozavarovalnim druſtvam poplačati	12500	—	—	—	38078	23
	Forderungen bei den Actionären								Mit fl. 15238 angemeldete, jedoch noch nicht liquid gestellte Schäden, welche an die Rückversicherungsan- stalten zu zahlen sind	61671	48	23593	25		
12	Posestvo v Radečah			3299	22	3299	22								
	Realität in Radech.								8	Reserva v škodah v oddelku za življenje				2300	—
13	Razni upniki			4464	06	500	—			Schadenreserve Leben				7706	73
	Diverse Debitoren								9	Aktiva				121561	86
14	Trjatve pri zavarovalnicah	30554	03							Activa					
	Forderungen bei den Banken														
15	Od tega imamo zavarovalnicam povrniti	12071	79	18482	24	13000	—								
	Hievon ab die Gegenforderungen der Banken														
16	Trjatve pri zastopnikih v oddelku za ogenj	74238	95												
	Forderungen bei den Agenten aus dem Feuergeſchäft														
17	Trjatve pri zastopnikih v oddelku za življenje	19566	87	93805	82	46902	91								
	Forderungen bei den Agenten aus dem Lebensgeſchäft					121561	86								
	Z ozirom na izkazano premoženje (Activa) z			7706	73										
	Mit Rückſicht auf die ausgewiesenen Activa pr. in z ozirom na delnični račun, trjatev od 2337 delnic po 90 gld.			210330	—										
	und den Actien-Conto für 2337 Actien die Reſtforſderung à fl. 90														
	je skupno premoženje					218036	73								
	ergiebt ſich der Geſamtvermögensſtand mit														

Prva občna zavarovalna banka SLOVENIJA v likvidaciji. — Erste allgemeine Versicherungsbank SLOVENIJA in Liquidation.

V Ljubljani 4. avgusta 1876. — Laibach am 4. August 1876.